

»Tey økini, har eingin serlækni er knýttur at, eru so sperd, at sjúklingarnir kunnu als ikki kenna seg tryggar«

Katrin Olsen, lækni

SAVNSMYND

– Fyri suðuroyingar til dømis er sjálvandi umráðandi, at tey kenna hava onkra hjálp at heinta, um okkurt skuldi hent. Men tað er longu soleiðis í dag, at flest allir suðuroyingar og norðoyingar noyðast á Landssjúkrahúsið í flest øllum førum, sigur Katrin.

Hon vísur á, at hon ikki er heilt greið yvir hvussu sjúkrahúsinu í Suðuroynni og Klaksvík eru uppbygd, og hvør læknalig hjálp er at heinta, men í og við, at heilsuverki er figgjarliga spert, so fer nóg spillorka í at viðlíkahalda smáu sjúkrahúsinu.

– Sjálvandi kann okkurt liggja í Suðuroynni og í Klaksvík, men vit mugu savna so nógv sum yvirhøvur møguligt, fyri at fáa sum mest burturúr tí vit hava, vísur Katrin á.

Tá nýggi undirsjóvartunnlin verður liðugur, tekur tað bert 40 minuttir at koyra til Havnar. Við sjúkrabili tekur tað kanska 30 min.

– Í Keypmannahavn kann tað mangan tað longri tíð enn 30 minuttir at koma ígjøgnum býin til sjúkrahúsið, vísur Katrin á.

Tá ið sjúkrahúsinu í Klaksvík og Suðuroynni skulu haldast við líka, so merkir tað eisini, at har eru nógvir útlenskir konsulentar knýttir at sjúkrahúsunum, umframt, at tað skulu vera trý ymisk depot við heilivági, og bara tað merkir eina stóra eyka útreiðslu fyri heilsuverkið.

Stúrir fyri, at lækarnir rýma

Tað er torført hjá teimum, sum ikki hava innlit í sjúkrahúsvirksemi, at meta um trupulleikan í Føroyum í dag. Men Katrin Olsen og hinir lækarnir, sum hava tosað við Sosialin um hendan trupulleikan, vísa á, at støðan er hættislig.

– Um eingin politisk raðfesting verður gjørd skjótt, so enda vit í einari støðu, har vit ikki kunnu siga, at fakliga støðið er nóg gott, sigur Katrin Olsen.

Hon vísur á, at støðan í dag á summum økjum er rættiliga vánalig.

– Tey økini, har eingin serlækni er knýttur at, eru so sperd, at sjúklingarnir kunnu als ikki kenna seg tryggar í Føroyum, sigur Katrin Olsen.

Tað, sum er mest umráðandi fyri Katrina og aðrar lækarnar við, er at samstarvið tvørtur um sergreinar er gott, mennandi og til frama fyri sjúklingin.

– Eg stúri fyri, at har verður læknamangul rættiliga skjótt. Hetta tí, at fleiri serlækarnar stinga í sekkin, nógvir fara frá komandi árinu orsaka av aldur, og um tað verður verri ella um einki hendir,

so fer eingin at velja Føroyar til, sigur Katrin.

Hennara dreymur er at flyta heim til Føroya og starvast sum serlækni her, men hetta verður einans veruleiki, sum skil kemur á heilsuverkið.

– Eingin vil arbeiða undir umstøðum, har tú onga ávirkan hevur á, um tú kanst arbeiða við tínum egna serøkið, vísur Katrin á.

Samstundis er læknaheimurin broyttur á tann hátt, at meirilutin av teimum, sum fáa eina læknaliga útbúgving, eru kvinnur, og kvinnur vilja treyðugt forsøma hús og heim.

– Eg, sum kvinnuligur lækni, og aðrar við mær, viga familjuna hægri. Og at hava døgnavaktir annan hvønn ella triðja hvønn dag, eru tað fáar, sum tíma, sigur Katrin.

Í sjúkrahúsvirkum aðrastaðni eru treytirnar ikki soleiðis, og tískil lokkar umheimurin lækarnar til sín og harvið úr Føroyum.

– Um vit ikki fáa nóg mikið av serlæknum, so enda vit í einari støðu, har alsamt fleiri sjúklingar vera sendir av landinum til viðgerðar. Og í einum so lítlum samfelagið, sum Føroyar er, so fara vit altíð at senda summi av landinum. Men tað má vera aðalmálið, at vit kunnu viðgera sjúklingar innanfyri so nógvar serøkið sum møguligt, her heima, sigur Katrin.

Hon vísur á, at politiski myndugleikin ikki dugir at síggja, at tað er ikki bara tveir møguleikar at velja ímillum. Tá nýtist ikki at vera antin eitt sjúkrahús ella trý.

– Vit kunnu hava eitt millumting, har tað mesta verður miðsavna, men framvegis kunnu suðuroyingar og norðuroyingar fáa eina ávísa hjálp á teirra økið, sigur Katrin.

Júst hvat skal vera á hvørjum økið hevur Katrin ikki gjørt sær nógvar tankar um. Hetta einamest tí, at hon heldur, at so at siga øll serøkið skulu savnast á Landssjúkrahúsinum, meðan tað mest neyðturviliga skal vera á hinum báðum smáu.

– Men krevur tað er ein vilji og pengar til at broyta tað, og vit mugu hava eina ætlan fyri hvussu vit vilja hava, at sjúkrahúsvirkið skal vera framyvir, sigur Katrin.

Hon er vónrík um støðuna, tí tað tykist sum, at meira fokus er á henda trupulleikan í dag enn tað hevur verið áður. Og so leingið sum vit kjakast um støðuna, so er vón fyri framman.

Í dag er lækna-
útbúgvingin gjørd eftir,
at lækarnir eftir loknan
lesnað skulu arbeiða á stórum
sjúkrahúseindum, har øll
serøkið eru umboða og
arbeiða saman

SAVNSMYND